

Laske lapsukesed minu juurde tulla

Lühendatud ülevaade Eesti misjoniprojektist Lepnas juulis 2006 Paul Neustupny

Kolmel pärastlõunal 2006. aasta juulis olime meeskonnaga Lepnas, kaasas mängud, rekvisiidid ja pühendunud südamed. Programm koosnes kolmest osast: ühised mängud, seejärel piiblilugu ning lõpuks jalgpall suurematega ja muud mängud väiksematega. Piiblilooks valisime Joona. Tõlke oli kaks: Ewa ja Margus. Esimesel päeval luges Ewa eesti keeles ette valitud osad Joona raamatust. Meie meeskonnana jutustasime loo ümber ja etendasime seda samaaegselt. See oli väga dramaatiline: sõnakuulmatu prohvet, torm, merrevisatud Joona, suur kala teda neelamas; siis kuulekas Joona, Niineve kuningas ja rahvas meelt parandamas. Meil oli ka lehm, kes kahetses pattu ja paastus. Ning Jumal säästis Niineve.

Teatasime lastele, et järgmisel päeval saavad *nemad* seda lugu näidelda, loomulikult meie abiga. See polnudki nii lihtne, sest ilmselt ei olnud lapsed eelnevat piibliga kokku puutunud ning kuulsid Joonast esimest korda. Kõigepealt tuli esimene osa: taas loeti lugu esmalt eesti keeles ette, seejärel jagati ära rollid, pandi selga kostüümid ja tehti grimm ning siis jutustasid lapsed loo oma sõnadega ümber ja näitlesid. Laste juhendamise, mis pidi olema elav ja dünaamiline ning seega toimuma eesti keeles, võttis enda peale Margus. Ta oli tõesti hea!

Siis tuli teine osa, Niineve. Uued rollid, uued kostüümid, uus grimm. Lapsed võtsid näitlemist väga tõsiselt! Alguses olid Niineve elanikud pahased. Nad tõuklesid ja rüsesid ning lükkasid koguni kuninga, väikese päiksena särava poisi, kes istus, kroon peas, puuklotsil, oma troonilt maha. Mõned meist, kes seda nägid, kartsid, et näidend pöördub kaoseks, ning olid valmis sekkuma, kuid lapsed näitlesid siiralt, väljendades kurjust nii, nagu nemad sellest aru said.

Ja oh, kuidas nad siis meeleparandust mängisid! Tõenäoliselt Marguse vihje peale laskusin nad põlvili ning panid tõsise ilmega käed kokku, ilma vähimagi muigeta nende nägudel. See oli nii armas. Meie südamed sulasid. Tundus, nagu oleks homme päev, mil pidi toimuma altarikutse, juba nüüd alanud!

Joonat mängis üks tüdruk. Ta teatas juba esimesel päeval, et soovib seda rolli. Tüdruk ei olnud mitte ainult andekas näitleja, vaid näis, et ka tundliku vaimuga. Ewa rääkis, et tüdrukul olla veel kolm öde-venda ning kogu perekond tunduvat kuidagi eriline: lapsed on erakordselt andekad, sõbralikud ja abivalmid ning ei kasuta inetuid sõnu. Mõtlesin sellele tüdrukule, kui kolmanda päeva kulgu ette kujutasin: arvasin, et ta on kindlasti esimene, kes reageerib kutsele Jeesus oma südamesse paluda.

Kolmandal ehk viimasel päeval alustasime nagu ikka erinevate ühismängudega õues. Vaba aja keskuse juhatajaga, kes lõi meie programmis igal päeval innukalt kaasa, oli eelnevalt kokku lepitud, et läheme mängude järel keskusesse sisse. Tahtsime keskendunult ja ilma segamata jõuda asja tuumani: prohvet Joonast Jumala Poja Jeesuseni.

Kogusime lapsed tuppa kokku, neid võis olla 15 kuni 20. Asetasin laste ette põrandale kaks köit. Köite vahele jääv ala tähistas kuristikku – pattu, mis lahutab inimesed Jumalast. Jumala Poeg Jeesus pidi oma elu ristil andma, et olla sillaks üle selle kuristiku. Kes Jeesuse vastu võtab, kes annab Talle oma südame, tuleb Jumala, meie Isa juurde. Meie meeskonnana tunnistasime järgemööda lühidalt, et olime juba varem Jeesuse ka suks otsustanud. Ewal oli üks eestikeelne evangeelne lastebrošüür, millest ta ette luges: ühele lehele oli kõigepealt joonistatud must ja siis punane avatud uksega süda. Kes tahab oma südame Jeesusele avada, see astub üle kuristiku teisele kaldale. Aga ainult see, kes on sõnumist aru saanud!

Ruumis valitses tõsine vaikus. Mõnda aega ei toimunud mingit nähtavat reaktsiooni. Ja siis nad tulid! Mitte kõik, aga 11 neist. Meie Joona-tüdrukut ei olnud nende hulgas. Põlvitasime ja meeskond palvetas laste eest. Siis andsime igale koolilapsele, keda oli kaheksa, lastepiibli. Meie juurde tuli üks kohalviibinud ema, kelle laps oli just Jeesuse juurde tulnud, kuid ei osanud veel lugeda, ning palus ka oma lapse jaoks piiblit. Ning siis tuli meie Joona! Ka tema võttis Jeesuse vastu. Ewa rääkis mulle hiljem, mida ta oli tüdrukult teada saanud: laps ei olnud osanud kutsele kohe reageerida, sest ta oli nii sügavalt liigutatud. See oli suurepärane. Oleme Jumalale tänulikud!

Autori poolt lühendatud ülevaade 2006. aasta sündmustest. Ilmus lehel www.go-east-mission.net juulis 2015.
Saksakeelse teksti leiad [siit](#). Tšehhikeelse teksti [siit](#). Fotoseeria [siit](#).